

დანიელის წიგნი — ას სამოცდაექვსი

წინასწარმეტყველების გახსნა: საფრანგეთის რევოლუცია, პუტინის რუსეთი და უკრაინული კონფლიქტი

Jeff Pippenger
2024-03-29

როდესაც ვიწყებთ 1989 წელს, როგორც აღსასრულის ჟამის ტიპიფიკაციას, მეათე მუხლის წინასწარმეტყველური ისტორიის მიხედვით განხილვას, აუცილებელია დავუბრუნდეთ მიწის მხედის ორივე რქის მესამე თაობის ისტორიას. 1913 წელს მიწის მხედის რესპუბლიკანიზმის რქამ დაიწყო თავისი კომპრომისის თაობა გლობალისტურ საბანკო სისტემასთან, ხოლო 1919 წელს ჭეშმარიტი პროტესტანტიზმის რქამ დაიწყო თავისი კომპრომისის თაობა განდგომილი პროტესტანტიზმის თეოლოგებთან და აგრეთვე ამერიკის სამედიცინო ასოციაციასთან, როდესაც მან თავისი საგანმანათლებლო სისტემის აკრედიტაცია წუთისოფელს დაუთმო. ორივე რქამ დაიწყო კომპრომისული ურთიერთობა წუთისოფელთან, რომელმაც იმ მომენტიდან მოყოლებული მათი შესაბამისი უწყებების მიმართულება შეცვალა.

იმ ისტორიაში საწყისი წერტილი ჩრდილოეთის მეფისთვის, და აგრეთვე უკანასკნელი დღეების სამხრეთის მეფისთვისაც, გარდამტეხ წერტილამდე მივიდა. ფატიმის სასწაული მოხდა 1917 წლის 13 ოქტომბერს, ფატიმაში, პორტუგალიაში. ეს იყო ღვთისმშობლის გამოჩინებათა მთელი რიგის კულმინაცია, რომელთა მოწმენიც იყვნენ სამი ახალგაზრდა მწყემსი ბავშვი: ლუსია დოს სანტოსი და მისი ბიძაშვილები ფრანცისკო და ჟასინტა მარტო. ბავშვების მიერ მოწოდებული ცნობების თანახმად, ქალწული მარიამი, რომელიც ფატიმის ღვთისმშობლად არის ცნობილი, მათ 1917 წლის მაისიდან ოქტომბრამდე ყოველი თვის მე-13 დღეს ეცხადებოდა.

1917 წლის 13 ოქტომბრის საბოლოო გამოცხადების დროს, ფატიმასთან ახლოს, კოვა და ირიაში, ათიათასობით ადამიანი შეიკრიბა, რათა ბავშვების წინასწარმეტყველებისამებრ სასწაულის ხილვას დასწრებოდა. მოწმეთა თანახმად, მზე თითქოს ფერს იცვლიდა, ტრიალებდა და ცაზე „ცეკვავდა“. ეს მოვლენა ცნობილი გახდა როგორც მზის სასწაული ან ფატიმის სასწაული.

ფატიმის სასწაული კათოლიკური ისტორიისა და ღვთისმოსაობის მნიშვნელოვანი მოვლენაა და წლების განმავლობაში მრავალგვარი კვლევის, დავის და რელიგიური განმარტების საგანი ყოფილა. ფატიმაში მომხდარმა მოვლენებმა ხანგრძლივი გავლენა მოახდინა ხალხურ ღვთისმოსაობაზე, მარიანულ ერთგულებაზე და კათოლიკურ ეკლესიაში აპოკალიფსური თემების განმარტებაზე.

ბოლშევიკური რევოლუცია რუსეთში მოხდა 1917 წლის 7 ნოემბერს, როდესაც ბოლშევიკურმა ძალებმა, ვლადიმირ ლენინისა და ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობით, პეტროგრადში (ამჟამად სანქტ-პეტერბურგი) ხელში ჩაიგდეს მთავრობის მთავარი შენობები და ინფრასტრუქტურა. ეს მოვლენა აღნიშნავდა 1917

წლის რუსეთის რევოლუციის კულმინაციას, რომელიც იმავე წლის დასაწყისში თებერვლის რევოლუციით დაიწყო და რომელმაც გამოიწვია ცარ ნიკოლოზ II-ის გადადგომა და დროებითი მთავრობის ჩამოყალიბება.

რევოლუციის დროს ბოლშევიკებმა წარმატებით დაამხეს დროებითი მთავრობა და რუსეთზე საბჭოთა კონტროლი დაამყარეს. ბოლშევიკებმა სოციალისტური სახელმწიფოს დამყარება გამოაცხადეს და დაიწყეს თავიანთი რევოლუციური პროგრამის განხორციელება, მათ შორის მრეწველობის ნაციონალიზაცია, მიწის გადანაწილება და რუსეთის გამოყვანა პირველი მსოფლიო ომიდან. ოქტომბრის რევოლუციამ საბოლოოდ საბჭოთა კავშირის შექმნამდე მიიყვანა და რუსეთსა და მსოფლიოსათვის ღრმა და შორსმდევარი შედეგები მოიტანა, რითაც მე-20 საუკუნის ისტორიის მსვლელობა განსაზღვრა.

იესო დასასრულს დასაწყისით ასახავს, და იმისათვის, რომ უკანასკნელი დღეების ჩრდილოეთის მეფე და სამხრეთის მეფე სრულად დავინახოთ, აუცილებელია მათი დასაწყისის გაგება. სამხრეთისა და ჩრდილოეთის პირდაპირი მეფეები, რომლებიც დანიელის მეთერთმეტე თავში არიან განსაზღვრულნი, განიმარტებიან როგორც ძალაუფლება, რომელიც ეგვიპტის პირდაპირ ტერიტორიას განაგებს, როგორც სამხრეთის მეფე, და ძალაუფლება, რომელიც ბაბილონთან დაკავშირებულ პირდაპირ გეოგრაფიულ არეალს განაგებს, როგორც ჩრდილოეთის მეფე.

სიტყვასიტყვითი წინასწარმეტყველება ჯვრის ჟამს სულიერ წინასწარმეტყველებად გარდაიქმნა, როდესაც ძველი სიტყვასიტყვითი ისრაელი თანამედროვე სულიერ ისრაელად გარდაიქმნებოდა. სიტყვასიტყვითმა წარმართულმა რომმა ფეხქვეშ გათელა სიტყვასიტყვითი იერუსალიმი სამნახევარი სიტყვასიტყვითი წლის განმავლობაში, ახ. წ. 67 წლიდან 70 წლამდე, ხოლო სულიერმა პაპურმა რომმა ფეხქვეშ გათელა სულიერი იერუსალიმი სამნახევარი სულიერი წლის განმავლობაში.

სულიერი ბაბილონი გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავშია იდენტიფიცირებული, როგორც მეძავი, რომელიც დედამიწის მეფეებთან მრუშობს. სულიერი ეგვიპტე გამოცხადების მეთერთმეტე თავშია იდენტიფიცირებული, როგორც ათეისტური საფრანგეთი. სულიერი ჩრდილოეთის მეფის თანამედროვე გამოვლინებები, რომელმაც დასასრულის ჟამს, 1798 წელს, თავისი სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო და შემდეგ დასასრულის ჟამს, 1989 წელს, საპასუხო დარტყმა მიაყენა სულიერი სამხრეთის მეფის თანამედროვე გამოვლინებას, ორივე წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლში. ორივე ძალა თავის საბოლოო დღეებში გამოვლენილ სახეს სათავეს იღებს 1917-დან 1918 წლამდე დროის მონაკვეთში, რომელიც იგივე დროის მონაკვეთია დედამიწის მხედის ორივე რქისთვის კომპრომისის თაობისა. ეს დასაბამები უნდა იქნეს აღიარებული, რათა დაბოლოებანი სწორად იქნეს მისადაგებული. უკანასკნელი დღეების ჩრდილოეთისა და სამხრეთის მეფეთა დასაბამი ორივესთვის საფრანგეთის რევოლუციიდან იწყება.

„მეთექვსმეტე საუკუნეში რეფორმაციამ, რომელმაც ხალხს გახსნილი ბიბლია წარუდგინა, ევროპის ყველა ქვეყანაში შესვლა ესწრაფა. ზოგმა ერმა იგი

სიხარულით მიიღო, როგორც ზეცის მაცნე. სხვა ქვეყნებში პაპობამ დიდწილად შეძლო მისი შესვლის აღკვეთა; და ბიბლიური ცოდნის ნათელი, თავისი ამამაღლებელი ზეგავლენითურთ, თითქმის სრულიად იქნა გამორიცხული. ერთ ქვეყანაში, თუმცა ნათელმა შესვლა ჰპოვა, სიბნელემ იგი ვერ შეიმცნა. საუკუნეთა განმავლობაში ჭეშმარიტება და ცდომილება ბატონობისთვის იბრძოდნენ. ბოლოს ბოროტებამ იზეიმა, და ზეციური ჭეშმარიტება განიდევნა. „და ეს არის მსჯავრი, რომ ნათელი მოვიდა სოფელში, და ადამიანებმა ნათელზე მეტად სიბნელე შეიყვარეს.“ იოანე 3:19. ერი დარჩა, რათა მოემკო იმ გზის შედეგები, რომელიც თავად აირჩია. ღვთის სულის შემაკავებელი ზემოქმედება მოეხსნა იმ ხალხს, რომელმაც შეიძულა მისი მადლის ნიჭი. ბოროტებას მიეცა ნება, სრულ სიმწიფემდე მისულიყო. და მთელმა მსოფლიომ იხილა ნათლის განზრახი უარყოფის ნაყოფი.“

საფრანგეთში მრავალი საუკუნის განმავლობაში მიმდინარე ბრძოლამ ბიბლიის წინააღმდეგ თავის კულმინაციას რევოლუციის მოვლენებში მიაღწია. ეს საშინელი აფეთქება მხოლოდ რომის მიერ წმიდა წერილების ჩახშობის კანონზომიერი შედეგი იყო. მან წარმოადგინა ყველაზე თვალსაჩინო ილუსტრაცია, რომლის მოწმეც ოდესმე ყოფილა ქვეყნიერება, პაპური პოლიტიკის განხორციელებისა — ილუსტრაცია იმ შედეგებისა, რომლისკენაც რომის ეკლესიის მოძღვრება ათას წელზე მეტი ხნის განმავლობაში იყო მიმართული.

„წმიდა წერილების ჩახშობა პაპური უზენაესობის პერიოდში წინასწარმეტყველებმა იწინასწარმეტყველეს; ხოლო გამოცხადების წიგნის ავტორი ასევე მიუთითებს იმ საშინელ შედეგებზე, რომლებიც განსაკუთრებით საფრანგეთს უნდა დასტყდომოდა „ცოდვის კაცის“ ბატონობის გამო.“ დიადი ბრძოლა, 265, 266.

საფრანგეთის რევოლუცია წარმოიშვა წმინდა წერილების ჩახშობის შედეგად „პაპობრივი უზენაესობის პერიოდში“. ათეიზმის დაბადება, რომელსაც პაპობის მთავარ მტრად უნდა ქცეულიყო, თვით პაპობამვე გამოიწვია. საფრანგეთის რევოლუცია მიმდინარეობდა 1789 წლიდან 1799 წლამდე, მაგრამ ათეისტური რევოლუციური სული, რომელიც საფრანგეთში დაიწყო, განაგრძობდა გავრცელებას ევროპის მასშტაბით და მის ფარგლებს გარეთაც. საფრანგეთში რევოლუციის დასრულებიდან ას თვრამეტი წლის შემდეგ, რუსეთში დაიწყო რუსეთის რევოლუცია. ათეიზმის რევოლუცია, რომელიც საფრანგეთში დაიწყო, რუსეთში დასრულდა, და 1917 წელს რუსეთი გახდა იმ ერის წინასწარმეტყველური წარმომადგენელი, რომელიც ეგვიპტის ათეიზმით არის სიმბოლიზებული. დრაკონის ძალაუფლება, წარმოდგენილი როგორც სამხრეთის მეფე, საფრანგეთიდან რუსეთში იყო გადანაცვლებული.

საფრანგეთის რევოლუცია პოლიტიკურადაც და წინასწარმეტყველურადაც წარმოდგენილი იყო ნაპოლეონ ბონაპარტის მიერ, და ამ აზრით, ნაპოლეონი წარმოადგენს იმ ერის პირველ ლიდერს, რომელიც დაფუძნდა ეგვიპტის ათეიზმით გამოწვეული რევოლუციის შედეგად. ნაპოლეონის ნარცისიზმი მართებულად მეორდება პუტინის ნარცისიზმში.

ნაპოლეონი ღრმად აცნობიერებდა სახეთა და პროპაგანდის ძალას, ისევე როგორც პუტინი, რომელიც ყოფილი კგბ-ს ოფიცერი იყო. კგბ პროპაგანდაში სპეციალიზდება.

ნაპოლეონი პორტრეტულ მხატვრობას იყენებდა, როგორც საშუალებას, საზოგადოებისთვის წარედგინა თავისი ავტორიტეტი, ძალაუფლება და ლიდერობის სახე. მან პორტრეტები შეუკვეთა თავისი დროის ზოგიერთ ყველაზე სახელგანთქმულ მხატვარს, მათ შორის ჟაკ-ლუი დავიდს, ანტუან-ჟან გროსს და ჟან-ოგიუსტ-დომინიკ ენგრსს, და სხვებს.

ეს პორტრეტები ნაპოლეონს ასახავდა სხვადასხვა პოზასა და გარემოში — ოფიციალური სახელმწიფო პორტრეტებიდან უფრო არაფორმალურ სცენებამდე. ისინი ძლუჟიდან არა მხოლოდ თვით ნაპოლეონისთვის პირად სამახსოვროებად, არამედ მისი სახისა და გავლენის გასავრცელებელ საშუალებებადაც როგორც ქვეყნის შიგნით, ისე საერთაშორისო ასპარეზზე. პუტინმაც ზუსტად იგივე გააკეთა საკუთარი თავისთვის, საკუთარი თავის უამრავი სურათით ისეთ გარემოებებში, რომლებიც ინტერნეტის თანამედროვე ინფლუენსერების ნებისმიერ ნიმუშს არ ჩამოუვარდება.

საფრანგეთის რევოლუციის დასაწყისში მეფე, მისი ოჯახი და მისი ამაღლა დამხობილ იქნენ და სიკვდილით დასაჯეს. რუსეთის რევოლუციის დასაწყისში მეფე, მისი ოჯახი და მისი ამაღლა დამხობილ იქნენ და სიკვდილით დასაჯეს. რევოლუცია, რომელიც საფრანგეთში დაიწყო, რუსეთში დასრულდა. საფრანგეთის რევოლუცია არის გამოცხადების მეთერთმეტე თავის წინასწარმეტყველების საგანი, და ამიტომაც საფრანგეთის რევოლუცია ექვემდებარება წინასწარმეტყველური განმარტების წესებს. იესო ყოველთვის რაიმეს დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოაჩენს; ამიტომ რუსეთის რევოლუცია საფრანგეთის რევოლუციის დასასრულია.

ვლადიმირ პუტინი წარმოადგენს იმ ერის უკანასკნელ მმართველს, რომელიც დამკვიდრდა ეგვიპტის ათეიზმით განხორციელებული რევოლუციის შედეგად. რუსეთის პირველი მმართველი იყო ვლადიმირ ლენინი. სახელი „ვლადიმირ“ სლავური წარმოშობისაა და შედგება ორი ელემენტისაგან: „ვლად“ და „მირ“. „ვლად“ მომდინარეობს სლავური ძირიდან „vladeti“, რომელიც ნიშნავს „მმართველობას“ ან ძალაუფლების ფლობას. „მირ“ ნიშნავს „მსოფლიოს“. პირველი ვლადიმირი (ლენინი) წინასახეა უკანასკნელი ვლადიმირისა (პუტინი), რომლის წინასახეც არის ათეიზმის რევოლუციის პირველი მმართველი (ნაპოლეონი).

1814 წლის აპრილში, მეექვსე კოალიციის ომში ნაპოლეონის დამარცხებისა და ფონტენბლოს ხელშეკრულების შემდეგ, მან საფრანგეთის ტახტზე უარი განაცხადა და ხმელთაშუა ზღვის კუნძულ ელბაზე გადაასახლეს. მას მიენიჭა კუნძულზე სუვერენიტეტი და ნება დაერთო, შეენარჩუნებინა იმპერატორის წოდება, თუმცა ძალზე შეზღუდული სახით. ნაპოლეონმა ელბაზე დაახლოებით ათი თვე გაატარა, რომლის განმავლობაშიც საფრანგეთში ხელისუფლებაში დაბრუნებას გეგმავდა. ელბადან გაქცევისა და საფრანგეთში ხელისუფლებაში მისი ხანმოკლე დაბრუნების შემდეგ, ასი დღის განმავლობაში, ნაპოლეონი გადამწყვეტად დამარცხდა ვატერლოოს ბრძოლაში 1815 წლის ივნისში. ამ დამარცხების შემდეგ მოკავშირე სახელმწიფოები, განსაკუთრებით დიდი ბრიტანეთი, მტკიცედ იყვნენ განწყობილნი, რომ ნაპოლეონს აღარ გამოეწვია რაიმე შემდგომი არეულობა. შესაბამისად, იგი კვლავ გადაასახლეს, ამჯერად სამხრეთ ატლანტიკის შორეულ კუნძულ წმინდა ელენეზე. ნაპოლეონმა

სიცოცხლის დარჩენილი წლები წმინდა ელენეზე გადასახლებაში გაატარა, 1821 წელს სიკვდილამდე.

პუტინი ძველი გვარდიის კგბ-ის წარმომადგენელია. კგბ იყო საბჭოთა კავშირის მთავარი უსაფრთხოებისა და სადაზვერვო უწყება 1954 წლიდან მის დაშლამდე, 1991 წლამდე. იგი პასუხისმგებელი იყო შიდა უსაფრთხოებაზე, კონტრდაზვერვასა და სადაზვერვო ინფორმაციის მოპოვებაზე როგორც ქვეყნის შიგნით, ისე საერთაშორისო მასშტაბით. კგბ ცნობილი იყო ჯაშუშების ფართო ქსელით, თვალთვალის ოპერაციებითა და იმ როლით, რომელსაც ასრულებდა მოსახლეობაზე კომუნისტური რეჟიმის კონტროლის შენარჩუნებაში. ვლადიმირ პუტინი იყო კგბ-ის (სახელმწიფო უსაფრთხოების კომიტეტი), საბჭოთა კავშირის მთავარი უსაფრთხოებისა და სადაზვერვო უწყების, წევრი.

პუტინი 1975 წელს შეუერთდა კგბ-ს, ლენინგრადის სახელმწიფო უნივერსიტეტის დამთავრების შემდეგ. პუტინი კგბ-ში მუშაობდა საბჭოთა კავშირის 1991 წლის დაშლამდე, რის შემდეგაც იგი პოლიტიკაში შევიდა და საბოლოოდ 2000 წელს რუსეთის პრეზიდენტი გახდა. მისი კგბ-სეული წარსული მნიშვნელოვან გავლენას ახდენდა მის მიდგომაზე მმართველობისა და საგარეო პოლიტიკის მიმართ. ნაპოლეონის პირველი გადასახლება ელბის კუნძულზე წარმოადგენს 1991 წლიდან 2000 წლამდე პერიოდს, როდესაც კგბ-ს ფილოსოფია დაბრუნდა. როდესაც პუტინი საბოლოოდ დამარცხდება, როგორც ეს ცამეტიდან თხუთმეტ მუხლებშია წარმოდგენილი, ეს მეორე დამარცხება (პირველი იყო 1989 წელს) ტიპოლოგიურად გამოისახება ვატერლოოთი და ნაპოლეონის მეორე გადასახლებით, სადაც იგი გარდაიცვალა.

ნაპოლეონმა 1798 და 1799 წლებში პაპობას სასიკვდილო ჭრილობა მიაყენა. 1799 წელს საფრანგეთში საფრანგეთის რევოლუცია დასრულდა, მაგრამ 1917 წლისთვის მან რუსეთამდე მიაღწია ბოლშევიკური რევოლუციის სახით. 1917 წელს პორტუგალიაში მოხდა ფატიმის სასწაული, და იმ სამ ბავშვს, რომლებიც, ვითომდა, მარიამსა და იოსებს ეზიარებოდნენ, სამი საიდუმლო გზავნილი მიეცათ. ეს სამი გზავნილი საიდუმლო იყო იმ აზრით, რომ ისინი მხოლოდ პაპს, ჩრდილოეთის მეფეს, უნდა წაეკითხა. ეს გზავნილები პაპს ავალებდა, მოეწვია სპეციალური შეკრება კათოლიკური ეკლესიის წინამძღოლებთან და აღესრულებინა განსაკუთრებული ცერემონია, რათა რუსეთი, რომელიც წინა წელს ახლახან კომუნისტურ რუსეთად იყო ქცეული, ქალწულ მარიამსთვის მიემდგნა.

შეტყობინებები შეიცავდა გაფრთხილებას, რომ თუ პაპი უარს იტყოდა შეესრულებინა ბრძანება და რუსეთი მარიამისთვის მიემდგნა, მსოფლიო კიდევ ერთ მსოფლიო ომს გადაიტანდა (პირველი მსოფლიო ომი სასწაულის შემდეგ თვეში უნდა დასრულებულიყო). ფატიმის გზავნილები იქცა კონსერვატიული კათოლიკური წინასწარმეტყველური განმარტების სტრუქტურად. მან გამოკვეთა ბრძოლა კათოლიკურ ეკლესიაში კონსერვატიულ კათოლიციზმს შორის, რომელსაც წარმოადგენენ პაპი იოანე პავლე II და პირველი ვატიკანის კრება, და ლიბერალურ კათოლიციზმს შორის, რომელსაც წარმოადგენს ამჟამინდელი „ვოუკ-პაპი“ და მეორე

ვატიკანის კრება.

ფატიმის გზავნილებში „კარგი პაპი“ იყო „თეთრი პაპი“, ხოლო „ცუდი პაპი“ იყო „შავი პაპი“. კარგი პაპი, პაპი იოანე პავლე II, იყო კონსერვატორი პაპი, რომელმაც ფატიმის ქალწული თავის წარმმართველ კერპად აღიარა, ხოლო ცუდი პაპი არის woke-პაპი, რომელიც ასევე უარყოფს ეგრეთ წოდებული ქალწული მარიამის ყოველგვარ გზავნილს. როდესაც ფატიმის, პორტუგალიის, საკურთხეველს ეწვევით, ტერიტორიის შესასვლელში შესვლისას შესასვლელი მოწყობილია ორ გიგანტურ ქანდაკებას შორის — ერთ მხარეს შავი პაპისა და მეორე მხარეს თეთრი პაპისა — და ამგვარად გამოხატავს ფატიმის წინასწარმეტყველებებში აღნიშნულ შინაგან ბრძოლას.

ფატიმას სამი საიდუმლო უწყებიდან მეორე ელემენტი იყო მისი განსაკუთრებული აქცენტი კათოლიციზმსა (ჩრდილოეთის მეფე) და ათეიზმს (სამხრეთის მეფე) შორის ბრძოლაზე. თუ არ იქნება აღიარებული, რომ კათოლიციზმსა და ათეისტურ რუსეთს შორის ეს ომი არის სატანური წინასწარმეტყველების საგანი, რომელიც კათოლიციზმის დიდ ნაწილს წარმართავს, ძნელია, თუ საერთოდ შესაძლებელია კი, იმის გაგება, თუ რა მხარდაჭერა გაუწია კათოლიკურმა ეკლესიამ ნაცისტურ გერმანიას მეორე მსოფლიო ომის განმავლობაში.

ლენინგრადის ბრძოლა, რომელიც მეორე მსოფლიო ომის დროს 1941 წლის 8 სექტემბრიდან 1944 წლის 27 იანვრამდე გაგრძელდა, ისტორიაში ერთ-ერთი ყველაზე ხანგრძლივი და ყველაზე სასტიკი ალყა იყო. სტალინგრადის ბრძოლა, რომელიც 1942 წლის 23 აგვისტოდან 1943 წლის 2 თებერვლამდე მიმდინარეობდა, ხშირად მიჩნეულია მეორე მსოფლიო ომის ყველაზე სისხლისმღვრელ და უმნიშვნელოვანეს ბრძოლად. მას ორივე მხარეს უზარმაზარი მსხვერპლი მოჰყვა; შეფასებებით, საერთო დანაკარგმა 2 მილიონს გადააჭარბა, მათ შორის დაღუპულები, დაჭრილები და ტყვედ აყვანილი ჯარისკაცები. სტალინგრადის ბრძოლა ომში გარდამტეხ მომენტადაც იქცა, რადგან მან გერმანიის არმიაზე საბჭოთა კავშირის გადამწყვეტი გამარჯვება განაპირობა და ნაცისტური გერმანიის საბოლოო დამარცხებამდე მიიყვანა.

თუ არ იქნა აღიარებული, რომ ნაცისტური გერმანიის ომი რუსეთის წინააღმდეგ, განსაკუთრებით ახლახან მოხსენებულ ორ ბრძოლაში, წარმოადგენდა მის საფუძველს, ძნელია გერმანიის როლის გაგება, როგორც კათოლიკური ეკლესიის საიდუმლო მოკავშირისა. თუ არ გვესმის სულიერი ომის წინაპირობები კათოლიციზმსა, რომელსაც აღძრავდა ფატიმის მარიამის სატანური წინასწარმეტყველება, და რუსეთის ათეიზმს, ხოლო შემდგომ კომუნისტურ საბჭოთა კავშირს შორის, მაშინ შეუმჩნეველი რჩება ის ლოგიკა, რომლის მიხედვითაც კათოლიციზმი ფარულად მალავდა და შემდეგ მთელ მსოფლიოში გადაჰყავდა ნაცისტი სამხედრო დამნაშავეები მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ. ნაცისტები კათოლიციზმის მინდობილი ჯარი იყვნენ რუსეთთან მის ბრძოლაში.

სწორედ ამ წინასწარმეტყველურ ლოგიკაშია ჩართული ათეისტური რუსეთის მეთაური პუტინი უკრაინაში მიმდინარე ომში, რომლის ლიდერებიც ამჟამად ცნობილნი არიან როგორც ნაცისტები. ფატიმას ომის სახმელეთო ძალებს ათეიზმის

წინააღმდეგ, მეორე მსოფლიო ომიდან მოყოლებული, ფაშიზმი და ნაციზმი წარმოადგენს. რასაკვირველია, მიუხედავად იმისა, რომ უკრაინის მთავრობის ლიდერთა ეს რეალობა სათანადოდ არის დოკუმენტირებული, ჰიტლერის რაიხის „სახალხო განმანათლებლობისა და პროპაგანდის სამინისტროს“ თანამედროვე გამოვლინებამ (მეინსტრიმულმა მედიამ) ეს ფაქტები შეძლებისდაგვარად დაფარა.

სახელწოდება „უკრაინა“ მომდინარეობს სლავური სიტყვიდან „უკრაინა“, რომელიც ნიშნავს „სასაზღვრო მიწას“ ან „კიდეს“. ეს ტერმინი ისტორიულად აღნიშნავდა კიევის რუსეთის სასაზღვრო მხარეებს — შუა საუკუნეების სახელმწიფოს, რომელიც თანამედროვე უკრაინას წინ უსწრებდა და მდებარეობდა აღმოსავლეთ ევროპასა და ევრაზიას შორის გზაჯვარედინზე. ისტორიის განმავლობაში იგი სხვადასხვა კულტურების, ცივილიზაციებისა და იმპერიების შეხვედრის ადგილს წარმოადგენდა, მათ შორის ბიზანტიის იმპერიის, ოსმალეთის იმპერიის, რუსეთის იმპერიისა და სხვათა. მისმა სტრატეგიულმა მდებარეობამ იგი აქცია სასაზღვრო რეგიონად, სადაც მნიშვნელოვანი კულტურული, პოლიტიკური და სამხედრო ურთიერთქმედებები ხდებოდა. შუა საუკუნეების პერიოდში უკრაინა იყო კიევის რუსეთის სასაზღვრო მხარე, ხოლო კიევის რუსეთი ძლიერი სახელმწიფო იყო, რომელიც მოიცავდა თანამედროვე უკრაინის, რუსეთისა და ბელარუსის ნაწილებს. დროთა განმავლობაში, როდესაც კიევის რუსეთი ფართოვდებოდა და შემდეგ იკუმშებოდა, მისი საზღვრები ხშირად იცვლებოდა, ხოლო უკრაინა სახელმწიფოს პერიფერიაზე რჩებოდა.

1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ, როგორც ეს მეათე მუხლშია წარმოდგენილი, მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლები მიუთითებს ბრძოლაზე, რომელშიც სამხრეთის მეფე საპასუხო იერიშს მიიტანს და ჩრდილოეთის მეფეზე იმარჯვებს. ეს ბრძოლა გაიმართა რაფიასთან, რომელიც სამხრეთის მეფისა და ჩრდილოეთის მეფის სამფლობელოთა სასაზღვრო ზოლი იყო.

რაფიის ბრძოლა, რომელიც ძვ. წ. 217 წელს გაიმართა, მომდინარეობს იმ ქალაქის სახელწოდებიდან, რომლის მახლობლადაც ეს ბრძოლა მოხდა. რაფია იყო ქალაქი, მდებარე ძველი პალესტინის სანაპირო რეგიონში, ეგვიპტის პტოლემეურ სამეფოსა და სელევკიდთა იმპერიას შორის საზღვრის მახლობლად. ბრძოლის დროს საზღვარი ეგვიპტის პტოლემეურ სამეფოს შორის, რომელსაც მეფე პტოლემე IV ფილოპატორი მართავდა, და სელევკიდთა იმპერიას შორის, რომელსაც მეფე ანტიოქე III მართავდა, რაფიის მიდამოებში მდებარეობდა. ბრძოლა ამ სასაზღვრო რეგიონის მახლობლად გაიმართა, რადგან ორივე მხარე ცდილობდა ლევანტში სტრატეგიულ ტერიტორიებზე კონტროლის დამყარებას.

რაფიის უძველესი ქალაქი თანამედროვე ქალაქ რაფაჰის მახლობლად მდებარეობს. რაფაჰი არის ქალაქი, რომელიც ღაზის სექტორის სამხრეთ ნაწილში მდებარეობს და პალესტინის ტერიტორიების ნაწილია. პტოლემეოსის მიერ ძვ. წ. 217 წელს რაფიაში მოპოვებული გამარჯვების შემდეგ, მან იერუსალიმში, აგრეთვე ეგვიპტეშიც, იუდეველთა წინააღმდეგ დევნა წამოიწყო. ეს გამარჯვება ხანმოკლე აღმოჩნდა და, ასე ვთქვათ, მომდევნო სამ მუხლში მან თავისი ვატერლოო განიცადა. მეცამეტე მუხლში წინათ დამარცხებული ჩრდილოეთის მეფე ბრუნდება, ხოლო მეთხუთმეტე

მუხლისათვის ის სამხრეთის მეფეს სძლევს.

პუტინის გამარჯვება უკრაინაში გამოყენებულ იქნება პუტინის მიერ, ყოფილი კვბ-ს ოფიცრის მიერ, რომელიც პროპაგანდაში სპეციალიზდებოდა, რათა, დიდი ალბათობით, გამოავლინოს უკრაინის ხელმძღვანელობის ნაცისტური ფესვები, ასევე ამხილოს დასავლურ სამყაროში ისინი, ვინც რეჟიმს ეკონომიკური სიხარბის გამო უჭერდა მხარს, და უეჭველად აგრეთვე გამოავლინოს გლობალისტების მიერ გამოყენებული ფარული ობიექტები და ბიოლაბორატორიები, რომლებიც დაფინანსებული იყო ამერიკის შეერთებული შტატების გადასახადის გადამხდელთა მიერ.

ეს გამოცხადებები გაანადგურებს მსოფლიო გლობალისტთა ამჟამინდელ სასაუბრო თეზებს, აგრეთვე შეერთებული შტატების დემოკრატიული პარტიის მოლაპარაკე სახეებს. პუტინის ეს გამარჯვება მიანიჭებს მანდატს მერვე პრეზიდენტს, რომელიც იმ შვიდთაგანია, რათა შეითავსოს თავისი როლი, როგორც წინასწარმეტყველური დესპოტისა, რომელიც ისტორიაში შემოდის მეთექვსმეტე მუხლის წინ; ხოლო მეთექვსმეტე მუხლი არის მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონი.

მეცამეტე მუხლში ჩრდილოეთის მეფე კვლავ აჯგუფებს თავის ლამქარს, ხოლო მეთოთხმეტე მუხლში ისტორიაში პირველად შემოჰყავთ წარმართული რომი, თუმცა იგი ჯერ კიდევ არ არის ჩრდილოეთის მეფე. აქ იგი განისაზღვრება იმ სიმბოლოდ, რომელიც „ამყარებს ხილვას“, და იმ ძალად, რომელიც აღიმალღებს თავს და შემდეგ ეცემა. პუტინის გამარჯვების შემდეგ უკრაინაში ომში, პაპობა დაიწყებს საკუთარი თავის აღზევებას მსოფლიო პოლიტიკაში, მეთექვსმეტე მუხლში მოხსენიებული კვირადღის კანონის უშუალო წინ.

ფრანგული რევოლუცია და მისი კავშირი რუსულ რევოლუციასთან; ნაპოლეონი და პუტინი; ფატიმის სასწაული და მისი სამი საიდუმლო; ვატიკანისა და ჰიტლერის საიდუმლო კავშირი, ვატიკანისა და რეიგანის საიდუმლო კავშირი — ყოველივე ეს არის წინასწარმეტყველური „ბორბლები“, რომლებიც იკვეთება მეთერთმეტედან მეთხუთმეტე მუხლების ისტორიის ფარგლებში, რაც მიმდინარეობს 2001 წლის 11 სექტემბრის ისტორიიდან შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის დადგომამდე. მნიშვნელოვანი იყო ამ წინასწარმეტყველური „ბორბლების“ მოკლე შეჯამების წარმოდგენა, ვიდრე მეათე მუხლზე გადავიდოდეთ.

შემდგომი სტატია აღებულია „NBC News“-იდან, რომელიც იმდენად „მეინსტრიმ მედიას“ წარმოადგენს, რამდენადაც ეს საერთოდ შესაძლებელია, ხოლო „MSM“ ჰიტლერის მეორე მსოფლიო ომისდროინდელი პროპაგანდისტული მანქანის თანამედროვე ვერსიაა. სტატია, რასაკვირველია, ანტი-პუტინურია, ანტი-რუსულია და პრო-უკრაინულია, მაგრამ საკითხი ეს არ არის. როგორც ზეციური სამეფოს მოქალაქეებმა, ღვთის ერმა არ უნდა დაუჭიროს მხარი სატანისეული საქმის არც ერთ მხარეს, ხოლო ყოველი ომი სატანისეული საქმეა.

ამ სტატიის მიზანია, შესაძლებლობა მიეცეთ მათ, ვინც არ არის გაცნობილი კათოლიციზმსა (ჩრდილოეთის მეფე) და ათეიზმსა (სამხრეთის მეფე) შორის

მიმდინარე წინასწარმეტყველურ ომს, აგრეთვე იმ ფაქტს, რომ ამ ორი წინასწარმეტყველური ძალის ბრძოლაში ნაციზმი გამოყენებულ იქნა როგორც კათოლიციზმის პროქსი-არმია (ისევე, როგორც 1989 წელს გამოყენებულ იქნა შეერთებული შტატები). წინასწარმეტყველების მკვლევრებს სჭირდებათ საკმარისი მტკიცებულება, რათა დაინახონ, რომ მეორე მსოფლიო ომისა და ცივი ომის ისტორიული ფონი წარმოდგენილია უკრაინაში მიმდინარე ამჟამინდელ ომში, რადგან იგი ასრულებს დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლებს.

„ისტორიული მოვლენები, რომლებიც წინასწარმეტყველების უშუალო აღსრულებას წარმოაჩენდა, ხალხის წინაშე იქნა წარმოდგენილი, და ცხადი გახდა, რომ წინასწარმეტყველება იყო ამ დედამიწის ისტორიის დასასრულამდე მიმყვანი მოვლენების ფიგურალური აღწერა.“ Selected Messages, book 2, 102.

NBC News-ის სტატია: „უკრაინის ნაციზმის პრობლემა რეალურია, მაშინაც კი, თუ პუტინის „დენაციფიკაციის“ მტკიცება არ არის“

უკრაინაზე რუსეთის თავდასხმის გასამართლებლად რუსეთის პრეზიდენტ ვლადიმირ პუტინის მიერ შეთხზულ მრავალ დამახინჯებას შორის, ალბათ ყველაზე უცნაურია მისი მტკიცება, თითქოს ეს ქმედება ქვეყნისა და მისი ხელმძღვანელობის „დენაციფიკაციის“ მიზნით იქნა განხორციელებული. თავისი მეზობელი ქვეყნის ტერიტორიაზე ჯავშანტექნიკითა და საბრძოლო თვითმფრინავებით შეჭრის გასამართლებლად პუტინმა განაცხადა, რომ ეს ნაბიჯი გადაიდგა „ხალხის დასაცავად“, რომელიც, მისი თქმით, „ბულინგსა და გენოციდს“ იყო დაქვემდებარებული, და რომ რუსეთი „ისწრაფვის უკრაინის დემილიტარიზაციისა და დენაციფიკაციისკენ“.

პუტინის დამანგრეველი ქმედებები — მათ შორის ებრაული თემების განადგურება — ცხადყოფს, რომ იგი ცრუობს, როდესაც ამბობს, თითქოს მისი მიზანი ვინმეს კეთილდღეობის უზრუნველყოფაა.

თავისთავადაც კი, პუტინის ცილისმწამებლური ბრალდება აბსურდულია, მით უმეტეს, რომ უკრაინის პრეზიდენტი ვოლოდიმირ ზელენსკი ებრაელია და განაცხადა, რომ მისი ოჯახის წევრები მეორე მსოფლიო ომის დროს მოკლეს. ასევე არ არსებობს არანაირი მტკიცებულება იმისა, რომ უკრაინაში ახლო წარსულში მასობრივი ხოცვა-ჟლეტა ან ეთნიკური წმენდები ხორციელდებოდა. უფრო მეტიც, მოწინააღმდეგეთა ნაცისტებად მოხსენიება რუსეთში გავრცელებული პოლიტიკური ხრიკია, განსაკუთრებით ისეთი ლიდერის მხრიდან, რომელიც დეზინფორმაციულ კამპანიებს ანიჭებს უპირატესობას და სურს, მეორე მსოფლიო ომის დროინდელი მტრის წინააღმდეგ ეროვნული შურისგების გრძნობები აღძრას, რათა დაჰყრობა გასამართლოს.

მაგრამ, მიუხედავად იმისა, რომ პუტინი პროპაგანდით არის დაკავებული, მართალია ისიც, რომ უკრაინას ნაციზმთან დაკავშირებული რეალური პრობლემა აქვს — როგორც წარსულში, ისე აწმყოში. პუტინის დამანგრეველი ქმედებები — მათ შორის, ებრაული თემების განადგურება — ნათლად აჩვენებს, რომ იგი ცრუობს, როდესაც ამბობს, თითქოს მისი მიზანი ვინმეს კეთილდღეობის

უზრუნველყოფაა. მაგრამ, რაოდენ მნიშვნელოვანიც არ უნდა იყოს ყვითელ-ლურჯი დროშის დაცვა კრემლის სასტიკი აგრესიის წინააღმდეგ, სახიფათო შეცდომა იქნებოდა უკრაინის ანტისემიტური ისტორიისა და ჰიტლერის ნაცისტებთან თანამშრომლობის, აგრეთვე ზოგიერთ წრეში ახალნაცისტური დაჯგუფებების შემდგომი ეპოქის მიღების უარყოფა.

რატომ ლაპარაკობენ გაქცეულ უკრაინელებზე ასეთი თანაგრძნობით? ისინი თეთრკანიანები არიან.

მეორე მსოფლიო ომის წინასაღამოს, უკრაინა ევროპაში ერთ-ერთი უდიდესი ებრაული თემის სამშობლო იყო; ზოგი შეფასებით, მათი რიცხვი 2.7 მილიონსაც აღწევდა — გამორჩეულად დიდი მაჩვენებელი, თუ გავითვალისწინებთ ამ ტერიტორიის ანტისემიტიზმისა და პოგრომების ხანგრძლივ ისტორიას. ომის დასასრულისთვის მათზე მეტი ვიდრე ნახევარი დაიღუპებოდა. როდესაც 1941 წელს გერმანულმა ჯარებმა კიევზე კონტროლი დაამყარეს, მათ „Heil Hitler“-ის ბანერებით მიეგებნენ. მალევე, თითქმის 34,000 ებრაელი — რომებთან და სხვა „არასასურველებთან“ ერთად — შეკრიბეს და ქალაქის გარეთ მდებარე მინდვრებისკენ წაასხეს გადასახლების საბაზით, რათა შემდეგ დაეხოცათ იმ მოვლენაში, რომელიც „ტყვიებით ჩადენილი ჰოლოკოსტის“ სახელით გახდა ცნობილი.

ბაბინ იარის ხევი ორი წლის განმავლობაში განაგრძობდა მასობრივი სამარხის სახით შევსებას. იქ მოკლულთა რაოდენობა, რომელიც შესაძლოა 100,000-მდეც აღწევდა, მას ჰოლოკოსტის ერთ-ერთ უდიდეს ერთჯერად სასაკლავო ადგილად აქცევდა აუშვიცისა და სხვა სიკვდილის ბანაკების გარეთ. მკვლევრებმა აღნიშნეს, რომ ადგილობრივებმა მნიშვნელოვან როლს ასრულებდნენ ამ ადგილზე ნაცისტური განადგურების ბრძანებების აღსრულებაში.

დღეს უკრაინაში 56,000-დან 140,000-მდე ებრაელი ცხოვრობს, რომლებიც სარგებლობენ იმ თავისუფლებებითა და დაცვის გარანტიებით, რომელთა წარმოდგენაც კი მათი ბებია-ბაბუებისათვის შეუძლებელი იყო. ამაში შედის გასულ თვეს მიღებული განახლებული კანონიც, რომელიც ანტისემიტურ ქმედებებს სისხლის სამართლის წესით სჯის. სამწუხაროდ, ეს კანონი გამიზნული იყო საზოგადოებაში აშკარად მომატებული მიკერძოების გამოვლინებებზე საპასუხოდ, მათ შორის — სვასტიკებით დამახინჯებულ სინაგოგებსა და ებრაულ მემორიალებზე განხორციელებულ ვანდალიზმზე, ასევე კიევსა და სხვა ქალაქებში გამართულ ავისმომასწავებელ მსვლელობებზე, რომლებიც Waffen SS-ს ადიდებდა.

კიდევ ერთი ავისმომასწავებელი განვითარების სახით, უკრაინამ ბოლო წლებში აღმართა ძეგლების სიჭარბე, რომლებიც პატივს მიაგებს უკრაინელ ნაციონალისტებს, რომელთა მემკვიდრეობაც შეზღუდულია იმ უცხოელთა ფაქტით, რომ ისინი ნაცისტების მარიონეტები იყვნენ. გაზეთმა Forward-მა აღწერა ამ საზარელი ფიგურებიდან ზოგიერთი, მათ შორის სტეპან ბანდერა, უკრაინელ ნაციონალისტთა ორგანიზაციის (OUN) ლიდერი, რომლის მიმდევრებიც მოქმედებდნენ როგორც SS-ისა და გერმანიის არმიის ადგილობრივი მილიციის წევრები. „უკრაინაში არსებობს რამდენიმე ათეული ძეგლი და ათეულობით ქუჩის

სახელწოდება, რომლებიც ადიდებს ამ ნაცისტ თანამზრახველს — იმდენი, რომ ამისთვის საჭიროა ვიკიპედიის ორი ცალკე გვერდი,“ — დაწერა Forward-მა.

კიდევ ერთი ხშირად პატივმიღებული ფიგურაა რომან შუხევიჩი, რომელსაც უკრაინელი თავისუფლების მეზრძოლის სახელით ეთაყვანებიან, მაგრამ რომელიც ასევე იყო შიშისმომგვრელი ნაცისტური დამხმარე საპოლიციო დანაყოფის მეთაური, რომლის შესახებაც Forward აღნიშნავს, რომ იგი „პასუხისმგებელი იყო ათასობით ებრაელისა და ... პოლონელის ამოხოცვაზე“. ძეგლები ასევე დაუდგამთ იაროსლავ სტეცკოსთვის, OUN-ის ერთხანად თავმჯდომარისთვის, რომელმაც დაწერა: „მე მოვითხოვ უკრაინაში ებრაელთა განადგურებას.“

ულტრამემარჯვენე ჯგუფებმაც მოიპოვეს პოლიტიკური წონა გასული ათწლეულის განმავლობაში; მათ შორის ყველაზე შემზარავია „სვობოდა“ (ყოფილი უკრაინის სოციალ-ნაციონალური პარტია), რომლის ლიდერი ამტკიცებდა, რომ ქვეყანას „მოსკოვურ-ებრაული მაფია“ აკონტროლებდა, ხოლო მისმა მოადგილემ ანტისემიტური შეურაცხყოფელი გამოთქმა გამოიყენა უკრაინაში დაბადებული ებრაელი მსახიობის, მილა კუნისის, აღსაწერად. როგორც Foreign Policy იუწყება, „სვობოდამ“ უკრაინის პარლამენტში რამდენიმე წევრი გაიყვანა, მათ შორის ერთიც, რომელმაც პოლოვოსტი კაცობრიობის ისტორიაში „ნათელ პერიოდად“ მოიხსენია.

არანაკლებ შემაშფოთებელია ისიც, რომ ნეონაცისტები უკრაინის მოხალისეთა ბატალიონების მზარდი რიგების ნაწილს შეადგენენ. ისინი ბრძოლებში გამობრძმედილნი არიან მას შემდეგ, რაც 2014 წელს პუტინის მიერ ყირიმის შეჭრის შემდეგ აღმოსავლეთ უკრაინაში მოსკოვის მიერ მხარდაჭერილი სეპარატისტების წინააღმდეგ ყველაზე მძაფრი ქუჩის ბრძოლების ნაწილი იწარმოეს. ერთ-ერთი მათგანია აზოვის ბატალიონი, რომელიც დააარსა დაუფარავად თეთრი რასის უპირატესობის მომხრემ, რომელიც ამტკიცებდა, რომ უკრაინის ეროვნული დანიშნულება ქვეყნის გათავისუფლება იყო ებრაელებისა და სხვა დაბალ რასებად მიჩნეული ხალხებისგან. 2018 წელს აშშ-ის კონგრესმა დაადგინა, რომ უკრაინისთვის მის მიერ გაწეული დახმარება არ შეიძლებოდა გამოყენებულიყო „აზოვის ბატალიონისათვის იარაღის, მომზადების ან სხვა სახის დახმარების გასაწევად“. მიუხედავად ამისა, აზოვი ახლა უკრაინის ეროვნული გვარდიის ოფიციალური წევრია.

ცხადია, ამ შემაშფოთებელი კონტექსტიდან არცერთი არ ამართლებს იმ ტანჯვას, რომელიც უკრაინელებს თავს დაატყდათ გასული რამდენიმე კვირის განმავლობაში — და ნაკლებად სავარაუდოა, რომ პუტინი სწორედ ამათგან რომელიმეთი იყო მოტივირებული, როდესაც თავისი შეჭრა წამოიწყო. მართლაც, პუტინის წყალობით, ოდესაში, ხარკივში და სხვა აღმოსავლეთის ქალაქებში მცხოვრები ებრაელები უკიდურეს გასაჭირში იმყოფებიან. მაშინ როცა ბევრმა ადგილობრივ სინაგოგებსა და ებრაულ ცენტრებში შეაფარა თავი, სხვები უცხო ქვეყნებში გაიქცნენ, მათ შორის ისრაელში, რომელმაც ყველა ებრაელს მოუწოდა, დატოვონ უკრაინა.

ჩემს საკუთარ ბებია-ბაბუასაც დასავლეთ უკრაინიდან გაქცევა მოუხდათ დევნიდან თავის დასაღწევად, და ტრაგიკულია იმის ხილვა, რომ ეს წრე კვლავ

გრძელდება. თუ ქვეყანა ქაოსსა და შეიარაღებულ აჯანყებაში ჩაინთქმება, ებრაელები შესაძლოა კვლავ აღმოჩნდნენ საფრთხის ქვეშ ზოგიერთი თავისი თანამოქალაქის მხრიდან. ამ საფრთხის არაღიარება ნიშნავს, რომ მისგან დასაცავად თითქმის არაფერი კეთდება.

მაგრამ, თუნდაც ქვეყნის ზოგიერთი ელემენტი ისტორიის ერთ-ერთ ყველაზე საზიზღარ მოძრაობასთან ყოფილიყო გადახლართული, ამ დრამაში უკრაინის გვერდით დგომა უეჭველად საპატიო პოზიციაა. ახლა, ყოველდღე, როცა პუტინი დამწვარი მიწის შეუბრალებელი გულმოდგინებით აძლიერებს თავის იერიშს უკრაინელი ხალხის წინააღმდეგ, ძნელია არ დაინახო, ვინ იმსახურებს სინამდვილეში იმ სიტყვას, რომელიც „ნ“-ით იწყება.

ალენ რიპი, 5 მარტი, 2022 — წყარო

ჩვენ ამ კვლევას ჩვენს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ვინც წარსულს ვერ იხსენებს, განწირულია მის გასამეორებლად.“ ჯორჯ სანტაიანა.

„ყოველივე, რაც ღმერთმა წინასწარმეტყველურ ისტორიაში მიუთითა, როგორც წარსულში აღსასრულებელი, აღსრულდა; და ყოველივე, რაც ჯერ კიდევ მომავალშია თავისი წესრიგის მიხედვით, აღსრულდება. დანიელი, ღვთის წინასწარმეტყველი, თავის ადგილზე დგას. იოანე თავის ადგილზე დგას. გამოცხადებაში იუდას ტომის ლომმა წინასწარმეტყველების შემსწავლელთათვის გახსნა დანიელის წიგნი, და ამგვარად დანიელი თავის ადგილზე დგას. იგი მოწმობს იმას, რაც უფალმა მას ხილვაში გაუცხადა — იმ დიდსა და საზეიმო მოვლენათა შესახებ, რომლებიც უნდა ვიცოდეთ, როდესაც მათი აღსრულების თვით ზღურბლზე ვდგავართ.“

„ისტორიასა და წინასწარმეტყველებაში ღვთის სიტყვა წარმოგვიდგენს ჭეშმარიტებასა და ცდომილებას შორის ხანგრძლივ ბრძოლას. ეს ბრძოლა ჯერაც მიმდინარეობს. რაც ყოფილა, კვლავ განმეორდება. ძველი დავები კვლავ აღდგება, და ახალი თეორიები განუწყვეტლივ იჩენს თავს. მაგრამ ღვთის ხალხმა, რომელთაც თავიანთი რწმენითა და წინასწარმეტყველების აღსრულებაში მონაწილეობით თავიანთი წილი შეასრულეს პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზთა უწყებების გამოცხადებაში, იციან, სად დგანან. მათ აქვთ გამოცდილება, რომელიც რჩეულ ოქროზე უფრო ძვირფასია. მათ უნდა იდგნენ კლდესავით მტკიცედ, და თავიანთი სასოების დასაბამი მტკიცედ შეინარჩუნონ ბოლომდე.“ Selected Messages, book 2, 109.